

Jeg har prøvet mange kanaler for at få optikeren til at være den forpost i synsplejen, som det var tiltænkt, da faget blev en del af sundhedssektoren.

Nu prøver jeg jer.

Fra den ene dag til den anden blev kunder til patienter i optikbutikker.

Der var ikke mange, der så, hvor banebrydende autorisationen var i arbejdsdelingen mellem optikere og øjenlæger – og hvor meget sikkerhed det ville give for patienterne.

Jeg tror primært det skyldes, at politikerne i første omgang sagde nej til autorisationen. Den kom så nærmest pludselig nogle år senere, og nogle af os, der havde arbejdet med den, var ikke længer i de organisationer, vi havde repræsenteret.

Der er heller ikke mange patienter, der ved, hvad der kan forventes af optikerne. Det er ikke kommunikeret ud. Det er også en del af problemet.

Mange optikere har meget imponerende udstyr, men de har ikke det mest basale, nemlig en synsfeltscreener. Og hvis de har en, bruger de den ikke.

Den opleves tidskrævende at anvende, og der kommer ikke et flot billede ud. Men optikeren lever ikke op til sit ansvar, hvis synsfeltet ikke undersøges.

Der er mange sørgelige historier som den med Knud Romer - den går jeg ud fra, I kender.

Mit barnebarn blev svigtet i hele to synsundersøgelser hos en øjenlæge, det har ændret livskvaliteten for en hel familie - og det fik ingen konsekvenser for øjenlægen.

Nu har jeg besluttet at synliggøre, hvad der kan forventes, af en synsundersøgelse hos en optiker - og sætte fokus på samarbejdet med øjenlægerne. Målet er at få synsplejen til at fungere, som det var tiltænkt.

Vi har i Danmark nok den mest ambitiøse lovgivning på synsområdet. Det skulle sikre tidlig opsporing af synstruende øjensygdomme.

Det virker bare ikke godt nok.

Optikeren er uddannet til at undersøge hele synsfunktionen, men i langt de fleste tilfælde er der kun fokus på det at se skarpt.

Vi skal få patienterne til at spørge: **Hvad med mit synsfelt.**

Hvis patienterne vidste, hvad optikeren – eller lægen for den sags skyld – kunne opdage ved en grundig synsundersøgelse, ville de slet ikke turde komme hos hverken optikere eller øjenlæger, hvor der ikke blev foretaget en synsfeltundersøgelse.

En grundig undersøgelse af synsfeltet, hvor der ikke er noget galt, behøver ikke vare mere end ti minutter. Og de fleste patienter klarer de otte minutter selv.

Det er derfor, jeg spørger:

Hvad laver Styrelsen for Patientsikkerhed?

Ved Styrelsen, hvad der er optikerens arbejdsområde og ansvar. Når kontrollanterne ser på et journalkort, ved de åbenbart ikke, hvad der er vigtigt at se efter.

Det giver jo ingen mening at foretage en kontrol, når det helt basale ikke undersøges.

Jeg stiller gerne op alle steder og fortæller, hvad der ligger bag loven om autorisation af optikere - og hvor enkelt det er at lave en grundig funktionsundersøgelse.

Jeg synes, der er svigt på flere niveauer, men nu håber jeg, at I vil hjælpe med at få fokus på det mest basale i tidlig opsporing af synstruende øjensygdomme – og svulster i hjernen, der trykker på synsnerven.

Med den rigtige synsundersøgelse hos optikeren vil mange synstruende øjensygdomme blive opdaget på et så tidligt stadie, at patientens synstab - og i nogle tilfælde førtilighed - minimeres. Samtidig vil antallet af falske positive være tæt på nul. Summen vil være færre henvisninger til øjenlæge.

Og med et godt samarbejde mellem optiker og øjenlæge kan optikeren hjælpe med at visitere patienter, når der er travlt i klinikken hos øjenlægen.

Jeg kan forstå, at nogle øjenlæger arbejder med et program, der skal sikre, at de patienter, der har brug for en akuttid, kommer hurtigt til.

Det er ikke mit indtryk, at det fungerer alle steder. En simpel målestok er også den korte telefontid, mange øjenlæger har.

Der er nok at tage fat på, og det ligger lige for. Vi behøver ikke at vente på en task force.

Jeg håber, I vil se på mine forslag.